

[Rahbæk Møller]

foretaget en vurdering af, om rammen er tilstrækkelig.

Jeg skal også rose de dele, der går ud på en styrkelse af uddannelserne.

Jeg har et spørgsmål til ministeren. I Grønspættebogen bliver der talt om et mindre program i industriministerens regi som opfølgning af undervisningsministerens program. Er denne tanke helt droppet, siden den hverken fremgår af den industripolitiske redegørelse eller af dette beslutningsforslag?

I forslaget er der afsat 5 mill. kr. årligt til informationskampagner og teknologivurdering. Det beløb er simpelt hen for lavt. Bl.a. på grund af den betydelige usikkerhed i befolkningen over for de nye, langtfra alle tillokkende muligheder, bioteknologien åbner, er det nødvendigt med væsentlig flere midler. Organisatorisk bør pengene administreres af Teknologinævnet, men aktiviteterne skal naturligvis koordineres med aktiviteterne i anden regi, som det også er nævnt i forslaget.

Afslutningsvis skal jeg sige, at SF ønsker et bioteknologisk forsknings- og udviklingsprogram iværksat, og at vi derfor vil deltage konstruktivt i udvalgsarbejdet, men det foreliggende forslag skal præciseres på afgørende punkter for at kunne leve op til vore forventninger.

Lone Dybkjær (RV):

Også jeg skal takke undervisningsministeren, fordi han så venligt har fulgt et flertal i teknologiudvalget, der opfordrede regeringen til inden den 1. januar 1987 at fremsætte et forslag til folketingsbeslutning om et bioteknologisk forsknings- og udviklingsprogram.

Der er i dette forslag en lang række meget fine målsætninger, som man selvfølgelig dårligt kan være uenig i. Der er også en række fornuftige punkter, som man under udformningen af programmet skal tage hensyn til, og som man heller ikke kan være uenig i.

Specielt har jeg noteret mig ministerens oplysninger om oplysnings- og teknologivurderingsarbejdet og også noteret, at ministeren er indstillet på et samarbejde med det nedsatte Teknologinævn. Det vil jeg godt lige knytte nogle bemærkninger til.

Uanset om der var et bredt flertal eller et smallere flertal bag det nedsatte Teknologinævn, må vi altså konstatere, at det er nedsat, og at det er gået i gang med arbejdet, og

at det måske har nogle særlige muligheder, som de mere traditionelle formidlingsorganer ikke har. Jeg skal derfor opfordre undervisningsministeren til også med andet end de pæne ord at gå ind i et samarbejde med Teknologinævnet, også således, at der åbnes mulighed for, at Teknologinævnet til forskellige projekter kan søge nogle af de penge, som bliver afsat på finansloven.

Som jeg sagde, synes jeg, at det er meget gode ord. Det, som jeg synes det er vanskeligt at finde ud af – også selv om man læser bemærkningerne – er selvfølgelig, hvordan alle de her områder nu forholder sig til hinanden. Hvad er det for nogle indbyrdes prioriteringer, man vil lave? Hvor meget vil man satse på det ene og på det andet og på det tredje sted? Jeg kan godt se, at man ikke kan gå ind i en detaljeret gennemgang af det, det vil næppe være rimeligt, men det gør altså, at det bliver en utrolig overordnet diskussion, vi fører, og jeg synes, vi mangler at komme ned i nogle substansdrøftelser på grundlag af det, der ligger her.

Hvad er det for nogle processer, der sættes i gang de forskellige steder? Hvad er det for nogle institutioner, der får bevillinger? Hvad er det for nogle bureaukratier, vi bygger op? Hvad er det for nogle magtkampe, slåskampe, vi sætter i gang, osv.? Det er jo realiteterne bag sådan et program. Hvordan alt det her vil komme til at tage sig ud som et samlet hele, synes jeg kan være utrolig vanskeligt at vurdere, fordi det er så overordnet, som det er.

Jeg skal derfor opfordre undervisningsministeren til at spørge undervisningsministeren, om han er villig til at gå ind i en lidt mere detaljeret drøftelse i forbindelse med udviklingsarbejdet med henblik på at konkretisere nogle af områderne, sådan at vi kan se, hvad det er for udviklingscentre, vi navnlig giver prioritet.

Jeg synes, det er utrolig vigtigt, at vi skaber et tværfagligt samarbejde, og at vi bygger på det, der allerede eksisterer, således at vi ikke skal starte fuldstændig fra grunden. Det er utrolig vigtigt, at vi får inddraget offentlige, halvoffentlige og selvejende institutioner og private virksomheder, for kun på den måde tror jeg rent faktisk at vi kan bryde nogle barrierer ned, som vitterlig eksisterer i dag.

Skal der overhovedet være realiteter i spørgsmålet om eksport, og skal der være